

Arrest

nr. 122 393 van 11 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 mei 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juli 2013.

1.3. Op 14 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Nawrozkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa. Anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader thuis meegenomen door de taliban om te vechten. Enige tijd later kwamen de taliban om u te melden dat uw vader was omgekomen in een gevecht. Een maand later kwamen zij opnieuw langs om u te rekruteren. U werd meegenomen naar een kamp in het dorp Sepadar. Twee weken lang mocht u niet naar huis gaan. Ondertussen kreeg u samen met andere jongens lessen over de jihad. Na twee weken bracht een talib u naar huis. U was overeengekomen met uw moeder dat u opnieuw naar dat talibankamp zou gaan terwijl uw moeder met uw oom een oplossing zou zoeken. De volgende dag kwam die talib u halen en bracht u terug naar het kamp. Na opnieuw een week mocht u terug naar huis. Uw moeder bracht u vervolgens naar uw oom waar een smokkelaar op u wachtte. U bent daarop uit Afghanistan vertrokken. Op 13 mei 2013 vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, de taskara van uw vader en een foto van de begrafenis van uw vader neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 27 mei 2013 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst is het opmerkelijk dat u zelf geen idee heeft waarom de taliban zowel u als uw vader wilden rekruteren (CGVS, p. 11). U zegt in dit verband dat ze – misschien – andere mensen ook meenamen, wat geenszins een verklaring is voor het feit dat de taliban jullie allebei koste wat het kost wilden rekruteren (CGVS, p. 11 en 12). Uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban in het verleden is voorgevallen en dat het mogelijk is in vluchtelingenkampen en gebieden die onder volledige controle vallen van de taliban, zoals in de zuidelijke provincie Helmand. Uit recente informatie blijkt dat gedwongen rekrutering echter nog nauwelijks voorkomt omdat de taliban op andere wijze voldoende strijders kunnen rekruteren. In het licht van deze informatie kan dan ook verwacht worden dat u enige verklaring weet te geven voor het feit dat de taliban, die geen enkele band met uw familie hebben, uitgerekend u en uw vader willen rekruteren.

Voorts zegt u dat het Izharullah, een lokale talibancommandant, was die jullie rekruteerde. Er dient echter vastgesteld te worden dat uw kennis over deze commandant beperkt is. Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over Izharullah wat u weet benoemt u zijn dorp en geeft u de naam van zijn vader en broer (CGVS, p. 12). Er wordt u dan gevraagd of u nog iets anders over hem gehoord heeft waarop u geen bijkomende informatie meer blijkt te kunnen geven (CGVS, p. 12). Opnieuw wordt u dan gevraagd of u iets vernomen zou hebben over incidenten waar hij bij betrokken zou zijn geweest of nog iets anders zou hebben gehoord over hem maar opnieuw kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 12). Indien uw vader gerekruteerd zou zijn en u een maand nadat uw vader is omgekomen ook wordt meegenomen door de taliban in opdracht van een door u gekende – u zou hem meteen hebben herkend wanneer bij u thuis kwam – commandant kan verwacht worden dat u meer informatie over hem weet te geven dan louter de naam van zijn dorp en van zijn vader en broer (CGVS, p. 12).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de eerste twee weken die u in dat talibankamp heeft doorgebracht weinig overtuigend en doorleefd overkomen. Wanneer u gevraagd wordt om hierover te vertellen kan u louter meegeven dat jullie alleen maar baden en praatten over de jihad (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt om tot in elk detail uw dagen te beschrijven tijdens die twee weken geeft u de beperkte verklaring dat jullie voor en na het ontbijt lessen kregen en in de

namiddag over de jihad praatten (CGVS, p. 12). Verder wordt u dan gevraagd om uit te leggen wat die talibs wekenlang allemaal verkondigden tijdens die namiddaggesprekken over de jihad waarop u – behalve dat het een plicht was van iedereen – opnieuw geen bijkomende informatie kan verschaffen (CGVS, p. 13). Vervolgens zegt u dat jullie in de derde week fysieke oefeningen kregen waarbij jullie moesten liggen, opstaan en rennen en opnieuw gaan liggen (CGVS, p. 14). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom jullie dit moesten doen antwoordt u dat ze niet zeiden waarom. Wanneer er dan op gewezen wordt dat dergelijke oefeningen vreemd overkomen en gevraagd wordt waarom u denkt dat jullie dat moesten zegt u dan plots dat ze zeiden dat jullie dit moesten doen wanneer jullie onder vuur zouden komen te liggen (CGVS, p. 14). Los van het feit dat u eerst zegt dat ze niet zeiden waarom u die oefeningen moest doen en vervolgens weer wel, lijkt dit op zich maar weinig steek te houden. Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen over een nochtans dergelijk indrukwekkende ervaring – een gedwongen rekrutering en een verblijf van twee weken in een talibankamp waarin ze u willen klaarstomen als strijder – ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Vervolgens zijn uw verklaringen over incidenten met de taliban sinds uw vertrek eveneens weinig overtuigend. Zo zegt u dat de taliban nog vier keer zijn langs geweest bij u thuis. U weet echter niet wat er toen telkens is gebeurd en wanneer de laatste keer was dat zij zijn langsgesproken (CGVS, p. 5).

Evenmin weet u hoelang na die laatste keer uw familie naar uw oom is verhuisd om aan de taliban te ontkomen (CGVS, p. 5). U zou naar deze zaken niet gevraagd hebben wanneer u contact had omdat u niet veel geld had voor internationale telefoongesprekken (CGVS, p. 5). Indien u uit uw land bent gevlucht omdat de taliban op zoek zijn naar u en zij verschillende keren bij u thuis zijn binnengevallen kan verwacht worden dat u meer informatie hierover kan geven dan het loutere feit dat zij vier keer zijn langs geweest.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u voorgelegde overtuigingsstukken zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De taskara houden immers geen verband met de door u aangehaalde feiten. Uit de foto van uw overleden vader kan geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de omstandigheden waarin hij zou zijn overleden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog steeds “high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is

om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Vooreerst moet inzake uw verklaringen over uw profiel dat er ernstige twijfels bestaan aangaande uw beweerde herkomst uit het district Tagab van de provincie Kapisa. Wanneer u gevraagd wordt uw reis te beschrijven van uw dorp in Tagab naar de grens met Iran en te zeggen door welke provincies en grote steden u reisde blijkt u hier niets over te kunnen zeggen en geen enkele plaats te kennen die u gepasseerd bent tijdens uw hele reis (CGVS, p. 8). Op de vraag langs welke dorpen in uw district u gegaan bent kan u louter zeggen dat u de omliggende dorpen kent (CGVS, p. 8). Bovendien komt de kennis die u wel heeft ingestudeerd over. Wanneer u immers gevraagd wordt welke districten grenzen aan Tagab kan u een vlotte opsomming geven (CGVS, p. 9). Ook weet u dan plots, wanneer dit vervolgens gevraagd wordt, dat u door het district Surobi gereden bent op weg naar Iran (CGVS, p. 9). Het feit dat u dit wel blijkt te kunnen maar dat u, wanneer u in een andere context gevraagd wordt langs welke plaatsen u ging, geen enkele informatie kan geven, doet uw kennis weinig doorleefd overkomen. Bovendien is het vreemd dat u verklaart langs het district Surobi van de provincie Kaboel te zijn gereden maar dat u zegt geen enkele grote stad te zijn gepasseerd (CGVS, p. 9). Uit informatie blijkt nochtans dat als u naar Iran reist via Surobi u langs de hoofdstad Kaboel komt. Het feit dat u dit niet blijkt te weten roept ernstige vragen op met betrekking tot uw reisweg van uw dorp naar Iran en derhalve ook uw herkomst.

Ook met betrekking tot recente incidenten in uw district roept uw beperkte kennis twijfels op. Wanneer u gevraagd wordt of er ooit burgerslachtoffers zijn gevallen in uw district in militaire operaties door de buitenlandse troepen haalt u een incident aan van 4 tot 5 jaar geleden waarbij een meisje was omgekomen (CGVS, p. 7). Gevraagd naar een recentere dergelijke gebeurtenis vermeldt u een incident waarbij een jongen een bom wilde laten ontploffen en die de buitenlandse soldaten vervolgens hebben gedood (CGVS, p. 7). Later tijdens het gehoor haalt u nog een recente raid in Pashakari aan (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat u in dit verband geen melding maakt van een veel opvallender incident. Uit informatie op het CGVS blijkt immers dat in december 2011 – ongeveer anderhalf jaar geleden – minstens 8 mensen zijn omgekomen in een bombardement door de buitenlandse troepen. Naar aanleiding van deze gebeurtenis zijn er vervolgens protestacties uitgebroken in Tagab.

Vervolgens wordt u gevraagd of er naast de Amerikanen ook nog troepen van een ander land in uw district aanwezig zijn waarop u antwoordt dat er ook nog Fransen in uw district gestationeerd zijn. Wanneer u dan gevraagd wordt of de Franse soldaten nog steeds actief zijn in uw district blijkt u hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 7). Dit is opvallend daar uit informatie op het CGVS blijkt dat de Franse troepen reeds in februari 2012 hun volledige troepenmacht uit Kapisa wegtrokken vanwege een incident waarbij een soldaat van het Afghaanse leger 4 Franse soldaten had gedood en 16 andere had verwond. Het is opvallend dat u hier geen weet van blijkt te hebben daar verwacht kan worden dat toch enig nieuws moet hebben opgevangen van dit incident waarbij Frankrijk bijna haar volledige troepenmacht van 4000 man in Afghanistan uit Kapisa wegtrekt, zeker gezien uw vader vaak naar het nieuws luisterde (CGVS, p. 7).

Verder blijkt uw kennis over bekende figuren uit uw regio eveneens weinig overtuigend. Wanneer u naar dergelijke personen gevraagd wordt geeft u twee namen op, Haji Fari en Yasin Fari. U verklaart echter geen enkele informatie over hen te hebben en alleen maar te weten dat ze bekend zijn (CGVS, p. 9). Na enkele aansporingen om informatie te geven zegt u dan dat Haji Farin voor de overheid werkt. Dit weet op zich nog maar weinig te overtuigen, zeker gezien u, wanneer hiernaar gevraagd wordt, dan weer niet blijkt te weten wat hij dan wel doet voor de overheid (CGVS, p. 9). Over Yasin Fari kan u dan nog zeggen dat hij van het dorp Mamakhel afkomstig is maar weet u voor rest geen enkele informatie te geven over hem (CGVS, p. 9). Verder benoemt u ook nog dr. Manawar en zegt u dat hij een vertegenwoordiger is (CGVS, p. 9). Wanneer u dan gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt blijkt u

opnieuw niet te weten wat hij eigenlijk doet (CGVS, p. 10). Na een nieuwe vraag naar bekende personen uit uw regio haalt u een andere vertegenwoordiger aan maar opnieuw blijkt u niet te weten wat hij doet. Dergelijke vage verklaringen komen weinig doorleefd over en ondermijnen uw beweerde afkomst uit Tagab in verdere mate.

Tevens dient nog opgemerkt te worden dat u het door u vooropgestelde profiel van onopgeleide plattelandsjongen uit een boerenfamilie weinig aannemelijk weet te maken. Zo wordt u gevraagd om uitgebreid te vertellen over uw leven tijdens de laatste jaren voor uw vertrek en gedetailleerd te beschrijven hoe uw dagen eruit zagen waarop u alleen weet uit te brengen dat u uw vader hielp (CGVS, p. 5). Wanneer u opnieuw wordt aangespoord om zoveel mogelijk te vertellen over uw leven als boerenzoon in Afghanistan en geen details te sparen, aangezien elk detail extra overtuigingskracht met zich meedraagt, komt u niet verder dan de algemene stelling dat u, naast het helpen van uw vader, ook met vrienden speelde (CGVS, p. 6).

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat u niet de waarheid vertelt over uw leeftijd – u verklaart 16 jaar te zijn terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u 20 jaar bent – en het beweerd overlijden van uw vader.

Het voorgaande brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke scholing, uw eventueel arbeidsverleden en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen (CGVS, p. 2).

De door u neergelegde taskara's en foto bieden op zich weinig ondersteuning aan uw verklaringen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Wat betreft de foto van uw overleden vader dient gesteld dat hieruit niets kan worden afgeleid met uw persoonlijk profiel.

Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofd of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na citering van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij volhardt in zijn verklaringen die hij heeft afgelegd voor het commissariaat-generaal aangaande zijn vrees voor vervolging. Verder geeft verzoeker aan dat hij de redenering, aangaande het statuut van de subsidiaire bescherming, niet kan begrijpen, dat de commissaris-generaal immers stelt dat (Kabul) een betrekkelijk goede veiligheidssituatie kent, dat hij een zekere appreciatiemarge heeft en er zou kunnen geoordeeld worden dat men in Kabul geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en vervolgens dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zich in Kabul vestigt alsook dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Kapisa. Verzoeker stelt dat hij alle informatie heeft gegeven die hij kon geven over zijn leefwereld en district en provincie, dat wat er ook van zij, er geen persoonlijke analyse is gemaakt omtrent de vraag of Kabul voor hem een

redelijk vestigingsalternatief is, dat hij immers een profiel heeft van een onopgeleide plattelandsjongen, dat hierbij moet verwezen worden dat het voor de commissaris-generaal niet betwist is dat hij een alleenstaande jongeman is. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich schaart achter te verklaring dat, volgens het UNHCR, alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder controle van de regering vallen en waar nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften en dat hij vervolgt dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker Kabul voor hem een redelijk vestigingsalternatief is. Vervolgens wijst verzoeker er op dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing persoonlijk de situatie waarin hij zou verkeren in geval van terugkeer naar Kabul analyseert, dat men hier niet kan spreken van de 'normalisée' van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in geval van terugkeer maar van een loutere stelling van de commissaris-generaal, waarbij enkel gesteld wordt dat verzoeker ongeloofwaardig wordt geacht omtrent zijn herkomst uit de provincie Kapisa. Hierbij moet, volgens verzoeker, echter gewezen worden op het feit dat de vragen die hem werden gesteld omtrent zijn provincie en de antwoorden die hij hierop gegeven heeft op zich geen invloed hebben op de analyse die de commissaris-generaal moet maken omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Kabul voor een jonge Afghaanse man die enige tijd in het buitenland heeft verbleven en in Kabul geen opvangnetwerk heeft. Verzoeker verwijst naar de verschillende artikels die hij bijvoegt met betrekking tot de zeer schrijnende situatie waarin vluchtelingen trachten te overleven in vluchtelingenkampen in en rond Kabul, dat er in deze artikels melding wordt gemaakt van het feit dat de vluchtelingenkampen in Kabul en omstreken geen menswaardig bestaan kunnen bieden aangezien er zelfs in de meest elementaire behoeften niet wordt voorzien, zoals een onderdak dat geschikt is gezien de weersomstandigheden, waardoor er ernstige gezondheidsrisico's zijn en jaarlijks kinderen in de winter doodvriezen, dat er een schrijnend gebrek is aan werk voor Afghaanse mannen in de hoofdstad. Verzoeker stelt dat deze informatie afkomstig is van de pers maar ook van de internationale NGO's die werken rond mensenrechten, waarna hij verwijst naar een document van Amnesty International. Verzoeker betwist ten eerste dat hij als alleenstaande jonge Afghaanse man een redelijk vestigingsalternatief zou hebben in Kabul en meent dat de commissaris-generaal aldus geen ernstige analyse heeft gemaakt van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken.

2.3. Als bijlage bij het inleidend verzoekschrift voegt verzoeker, volgens zijn inventaris, volgende stukken toe:

- *"UN appeals for fresh funds for displaced Afghans"*
- *"Report from the refugee camp near Kabul, Afghanistan"*
- *"Maya Evans peace delegation do Afghanistan: 03 january 2012: Afghan refugee camp, Kabul"*
- *"17 die from cold in Afghan Refugee Camps"*
- *"Winter's Deadly bite returns to Refugee camps of Kabul"*
- *"Afghan refugees abandoned by their own govenmint, report finds" met verwijzing naar raport Amnesty International "Fleeing war, finding misery".*

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een foto neer van twee personen en stelt hierbij dat zolang deze twee personen, die de Fransen gegijzeld hebben, aanwezig zijn in zijn regio, hij niet veilig is, dat deze personen alles beschieten, ook gewone burgers, dat de foto genomen werd en dat een vriend van hem deze via facebook overmaakte. Verder verklaart verzoeker nog dat hij minderjarig is alsook dat hij niet voldoende vragen over zijn regio kreeg en dat hij niet akkoord is dat hij niet van die regio zou zijn.

De verwerende partij repliceert dat het neerleggen van een foto niet beantwoordt aan de voorwaarden van een aanvullende nota, en verder dat de foto niet aantoont wie, wat of waar werd gefotografeerd, zodat deze geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.5. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. Zo stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht *"Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst*

Voogdij werd betekend op datum van 27 mei 2013 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst is het opmerkelijk dat u zelf geen idee heeft waarom de taliban zowel u als uw vader wilden rekruteren (CGVS, p. 11). U zegt in dit verband dat ze – misschien – andere mensen ook meenamen, wat geenszins een verklaring is voor het feit dat de taliban jullie allebei koste wat het kost wilden rekruteren (CGVS, p. 11 en 12). Uit informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban in het verleden is voorgevallen en dat het mogelijk is in vluchtelingenkampen en gebieden die onder volledige controle vallen van de taliban, zoals in de zuidelijke provincie Helmand. Uit recente informatie blijkt dat gedwongen rekrutering echter nog nauwelijks voorkomt omdat de taliban op andere wijze voldoende strijders kunnen rekruteren. In het licht van deze informatie kan dan ook verwacht worden dat u enige verklaring weet te geven voor het feit dat de taliban, die geen enkele band met uw familie hebben, uitgerekend u en uw vader willen rekruteren.

Voorts zegt u dat het Izharullah, een lokale talibancommandant, was die jullie rekruteerde. Er dient echter vastgesteld te worden dat uw kennis over deze commandant beperkt is. Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over Izharullah wat u weet benoemt u zijn dorp en geeft u de naam van zijn vader en broer (CGVS, p. 12). Er wordt u dan gevraagd of u nog iets anders over hem gehoord heeft waarop u geen bijkomende informatie meer blijkt te kunnen geven (CGVS, p. 12). Opnieuw wordt u dan gevraagd of u iets vernomen zou hebben over incidenten waar hij bij betrokken zou zijn geweest of nog iets anders zou hebben gehoord over hem maar opnieuw kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 12). Indien uw vader gerekruteerd zou zijn en u een maand nadat uw vader is omgekomen ook wordt meegenomen door de taliban in opdracht van een door u gekende – u zou hem meteen hebben herkend wanneer bij u thuis kwam – commandant kan verwacht worden dat u meer informatie over hem weet te geven dan louter de naam van zijn dorp en van zijn vader en broer (CGVS, p. 12).

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de eerste twee weken die u in dat talibankamp heeft doorgebracht weinig overtuigend en doorleefd overkomen. Wanneer u gevraagd wordt om hierover te vertellen kan u louter meegeven dat jullie alleen maar baden en praatten over de jihad (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt om tot in elk detail uw dagen te beschrijven tijdens die twee weken geeft u de beperkte verklaring dat jullie voor en na het ontbijt lessen kregen en in de namiddag over de jihad praatten (CGVS, p. 12). Verder wordt u dan gevraagd om uit te leggen wat die talibs wekenlang allemaal verkondigden tijdens die namiddaggesprekken over de jihad waarop u – behalve dat het een plicht was van iedereen – opnieuw geen bijkomende informatie kan verschaffen (CGVS, p. 13). Vervolgens zegt u dat jullie in de derde week fysieke oefeningen kregen waarbij jullie moesten liggen, opstaan en rennen en opnieuw gaan liggen (CGVS, p. 14). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom jullie dit moesten doen antwoordt u dat ze niet zeiden waarom. Wanneer er dan op gewezen wordt dat dergelijke oefeningen vreemd overkomen en gevraagd wordt waarom u denkt dat jullie dat moesten zegt u dan plots dat ze zeiden dat jullie dit moesten doen wanneer jullie onder vuur zouden komen te liggen (CGVS, p. 14). Los van het feit dat u eerst zegt dat ze niet zeiden waarom u die oefeningen moest doen en vervolgens weer wel, lijkt dit op zich maar weinig steek te houden. Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen over een nochtans dergelijk indrukwekkende ervaring – een gedwongen rekrutering en een verblijf van twee weken in een talibankamp waarin ze u willen klaarstomen als strijder – ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Vervolgens zijn uw verklaringen over incidenten met de taliban sinds uw vertrek eveneens weinig overtuigend. Zo zegt u dat de taliban nog vier keer zijn langs geweest bij u thuis. U weet echter niet wat er toen telkens is gebeurd en wanneer de laatste keer was dat zij zijn langsgekomen (CGVS, p. 5).

Evenmin weet u hoelang na die laatste keer uw familie naar uw oom is verhuisd om aan de taliban te ontkomen (CGVS, p. 5). U zou naar deze zaken niet gevraagd hebben wanneer u contact had omdat u

niet veel geld had voor internationale telefoongesprekken (CGVS, p. 5). Indien u uit uw land bent gevlucht omdat de taliban op zoek zijn naar u en zij verschillende keren bij u thuis zijn binnengevallen kan verwacht worden dat u meer informatie hierover kan geven dan het loutere feit dat zij vier keer zijn langs geweest.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u voorgelegde overtuigingsstukken zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De taskara houden immers geen verband met de door u aangehaalde feiten. Uit de foto van uw overleden vader kan geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de omstandigheden waarin hij zou zijn overleden.” De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier. Verzoeker stelt enkel te volharden in zijn verklaringen, doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet. De vaststellingen van de bestreden beslissing zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.6. In zoverre verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat hij wel degelijk minderjarig is, met name 17,5 jaar, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting een stuk, met name een foto neergelegde die evenwel niet vergezeld is van een aanvullende nota. De Raad weert deze in toepassing van artikel 39/76, 2de lid van de vreemdelingenwet, ambtshalve uit de debatten.

2.8. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. De commissaris-generaal is van oordeel dat, overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Betreffende de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief motiveert de commissaris-generaal dat doorheen het onderzoek van het dossier moet vastgesteld worden dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat het voor de instanties onmogelijk is om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming. De commissaris-generaal is van oordeel dat er ernstige twijfels bestaan over zijn profiel, aangaande zijn beweerde herkomst uit het district Tagab in de provincie Kapisa, dat verzoeker zijn vooropgesteld profiel van onopgeleide plattelandsjongen uit een boerenfamilie weinig aannemelijk maakt en dat blijkt dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn leeftijd en het beweerd overlijden van zijn vader. De commissaris-generaal besluit dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat het onmogelijk is om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn relaas en dat verzoekers verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst. De commissaris-generaal kent de subsidiaire bescherming niet toe daar verzoeker op voornoemd vlak in gebreke is gebleven.

2.11. Verzoeker stelt dat hij alle informatie heeft gegeven die hij kon geven over zijn leefwereld en district en provincie, dat wat er ook van zij, er geen persoonlijke analyse is gemaakt omtrent de vraag of Kabul voor hem een redelijk vestigingsalternatief is, dat hij immers een profiel heeft van een onopgeleide plattelandsjongen, dat hierbij moet verwezen worden dat het voor de commissaris-generaal niet betwist is dat hij een alleenstaande jongeman is. Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat hij niet voldoende vragen kreeg over zijn regio en dat hij niet akkoord is met de stelling dat hij niet afkomstig is van die regio.

2.12. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het dorp Nawrozkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.13. Het aangehouden profiel van verzoeker als onopgeleide plattelandsjongen uit een boerenfamilie wordt door de commissaris-generaal ernstig betwijfeld, daar verzoeker niet gedetailleerd kan vertellen over zijn leven tijdens zijn laatste jaren voor zijn vertrek. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaarde dat hij altijd in Nawrozkhel heeft gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2), dat zijn vader bezig was met land, dat ze een tuin hebben en velden, dat de velden de grootste hebben van 'vier delen van land' en een tuin, dat hij niet weet hoeveel jerib het betreft, dat zijn vader dat wist, dat hij soms (zijn vader) hielp met kleine dingen die hij nodig had, dat ze een koe hadden en dat hij die, wanneer zijn vader naar het veld ging, moest brengen, dat hij niet veel met hem werkte, dat als zijn vader iets nodig had, voornoemde dit aangaf, dat zijn vader mais en graan verbouwde, dat een klein deel van het land bestemd was voor groenten voor henzelf, en dat er een periode vooral mais was en een periode vooral graan (gehoorverslag CGVS, p. 3), dat de mais en het graan voor henzelf bestemd was en dat hij, noch zijn vader, noch iemand anders van zijn familie geld verdient (gehoorverslag CGVS, p. 4). Verder in het gehoorverslag wordt verzoeker gevraagd *'Kan je vertellen over uw leven in de laatste jaren voor uw vertrek, hoe zagen uw dagen eruit, ging je naar school, had je werk, wat deed je in uw vrije tijd en dergelijke?'*, waarop verzoeker antwoordt *'Wanneer vader nog leefde was ik bezig met hem, soms hielp*

ik hem, na de dood van vader was ongeveer een maand later dat ik vertrok. Vervolgens vraagt de dossierbehandelaar verzoeker *'Kan je uitgebreid vertellen over uw leven de laatste jaren voor uw vertrek, voordat de problemen begonnen, je krijgt zoveel tijd als je wil, hoe meer details je geeft hoe beter, je woonde in een afgelegen dorp in afghanistan, dat is een heel ander leven dan hier, kan je daarover vertellen?'*, waarop verzoeker antwoordt *'Mijn dagen waren goed, ik hielp vader en ging met hem op land, in de tuin, mijn dagen waren goed'*. Daarna vraagt de dossierbehandelaar verzoeker *'Je zei dat je uw vader maar af en toe hielp, wat deed je daarnaast om uw dagen te vullen?'*, waarop verzoeker antwoordt *'Met ander jongens spelen, wanneer er geen gevechten waren, er waren veel gevechten daar'*. Daarnaast verklaarde verzoeker ook nog nooit naar school te zijn geweest omdat er gevechten waren en zijn vader hem niet naar school liet gaan (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Hoewel verzoeker geen uitgebreid relaas heeft van zijn levensomstandigheden in de laatste jaren voor zijn vertrek, stelt de Raad vast dat enkel op basis van de gestelde vragen en de gegeven antwoorden tijdens het gehoor van 10 juli 2013 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet kan gesteld worden dat verzoeker het voorgehouden profiel niet aannemelijk weet te maken.

2.14. Verder heeft de commissaris-generaal ernstige twijfels aangaande verzoekers beweerde herkomst uit het district Tagab van de provincie Kapisa, daar (i) verzoeker geen enkele plaats kent die hij gepasseerd is op zijn reis vanuit zijn dorp naar de grens met Iran, (ii) verzoekers kennis ingestudeerd overkomt daar hij een vlotte opsomming kan geven over de districten die grenzen aan Tagab en daar hij dan plots weet dat hij door Surobi is gereden op weg naar Iran, (iii) het vreemd is dat verzoeker verklaart langs het district Surobi (naar Iran) te zijn gereden maar verklaart geen enkele grote stad te zijn gepasseerd terwijl uit informatie blijkt dat als men via Surobi naar Iran reist de hoofdstad Kabul tegenkomt, (iv) verzoeker enkele incidenten kan opsommen in zijn district, doch geen melding maakt van een veel opvallender incident in december 2011 waarbij minstens 8 mensen zijn omgekomen in een bombardement door de buitenlandse troepen, naar aanleiding waarvan protestacties zijn uitgebroken in Tagab, (v) verzoeker geen idee heeft of de Franse soldaten nog actief zijn in zijn district daar uit informatie blijkt dat zij reeds in februari 2012 hun volledige troepenmacht uit Kapisa wegtrokken vanwege een incident waarbij het Afghaanse leger 4 Franse soldaten had gedood en het opvallend is dat verzoeker hier geen weet van blijkt te hebben, zeker gezien zijn vader vaak naar het nieuws luisterde, (vi) verzoekers verklaringen over bekende figuren in zijn regio weinig overtuigend zijn.

2.15. De Raad stelt vast dat hij niet kan oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van het rechtsplegingsdossier immers niet oordelen of verzoeker al dan niet afkomstig is uit de door hem voorgehouden regio van herkomst.

De Raad is immers van oordeel dat bovenstaande argumenten onvoldoende zijn om het verblijf van verzoeker in de door hem voorgehouden regio van herkomst ongelooftwaardig te bevinden.

2.16. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker niet uitgebreid ondervraagd werd over zijn onmiddellijke leefomgeving. Verzoeker verklaarde geboren te zijn in het dorp Nawrozkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa en daar zijn hele leven te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2). De commissaris-generaal peilde met betrekking tot het dorp Nawrozkhel en de directe omgeving en verzoekers onmiddellijke leefomgeving, naar het werk van zijn vader, de bezigheid/daginvulling van verzoeker, de producten die de vader van verzoeker verbouwde op het land, het beroep van de oom en diens inkomsten (gehoorverslag CGVS, p. 3-5), de ligging van de school dichtst bij zijn huis en de afstand tot zijn dorp (gehoorverslag CGVS, p. 6) en het hebben van een radio en het beluisteren ervan door verzoeker en zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Verzoeker gaf aan dat zijn vader velden had en daarop werkte, dat hij mais, graan en groenten verbouwde, doch deze niet verkocht, dat hij zijn vader met kleine dingen hielp en de koe naar de velden bracht of speelde met andere jongens als er geen gevechten waren, dat zijn oom ook grond had en geld verdiende door granaatappels te verkopen, doch dat voornoemd persoon niet echt rijk was, dat hij niet naar school is geweest en dat de school, wahdat lyceum, tussen akakhel en shaigai ligt, aan de bovenkant van shaigai, dat dit drie dorpen verder is, dat het 20 of 30 minuten te voet gaan is van zijn dorp naar de school en dat zijn vader een radio had, vaak naar het nieuws luisterde doch dat hij zelf niet luisterde en dat zijn vader niets over het nieuws vertelde en hij de radio hoorde maar er geen aandacht voor had. Deze gegevens verschaft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen niet geverifieerd worden daar geen informatie omtrent deze elementen aanwezig is in het administratief dossier. Zo stelt de Raad vast dat er geen kaart aanwezig is van verzoekers dorp en omliggende dorpen, noch andere informatie omtrent verzoekers dorp en omliggende dorpen alsook dat er geen informatie aanwezig is in

de administratief dossier betreffende de gewassen die verbouwd worden in de regio waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn.

2.17. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen met betrekking tot het oordeel van de commissaris-generaal over het voorgehouden profiel van verzoeker, is het niet duidelijk of verzoeker in staat moet zijn om, verder dan de omliggende dorpen die hij gepasseerd is, de plaatsen op de afgelegde route naar Iran te beschrijven. Verzoeker verklaarde dat hij 's avonds vertrok uit Babar naar Iran, dat hij in de auto werd gezet, dan met de bus verder reisde om vervolgens te wandelen, dat hij niet weet welke plaatsen hij voorbij kwam, dat hij de omliggende dorpen kent maar verder dan dat niet, dat het nacht was, dat hij alleen weet dat hij richting Surobi ging (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Gelet op voorgaande vindt het motief dat hij, nadat hij een opsomming diende te geven van de aan Tagab grenzende districten, plots, wanneer dit gevraagd wordt, weet dat hij door het district Surobi is gereden op weg naar Iran, geen steun in de verklaringen van verzoeker, daar hij niet verklaarde door het district Surobi te zijn gereden, doch enkel dat hij richting Surobi ging. De Raad wijst er ook nog op dat het feit dat verzoeker de omliggende districten van zijn district zou hebben ingestudeerd, niet hoeft te betekenen dat hij niet recent uit de regio afkomstig is.

Eveneens is het, gelet op de vaststellingen betreffende het voorgehouden profiel van verzoeker, niet duidelijk of van verzoeker, die enkele bekende figuren kan opsommen en uiterst kort of vaag kan toelichten wie deze personen zijn, verwacht kan worden dat hij betreffende deze personen meer details kan weergeven.

Hoewel het vreemd is dat verzoeker niet weet dat de Franse toepen ingevolge een incident reeds weggetrokken zijn uit zijn provincie en hij een opvallend incident in december 2011 niet noemt bij het peilen naar recente incidenten in zijn district, volstaan deze vaststellingen niet om geen geloof te hechten aan verzoekers beweerde regio van herkomst. Ook het motief dat verzoekers vader vaak naar het nieuws luisterde zodat er kan verwacht worden dat hij enig nieuws moet opgevangen hebben over het incident met de Franse soldaten, vindt geen steun in het administratief dossier, nu verzoeker verklaarde dat zijn vader naar het nieuws luisterde, hij het hoorde maar er geen aandacht voor had en zijn vader hem niet over het nieuws vertelde. Verder merkt de Raad op dat verzoeker wel degelijk wist dat er Franse troepen aanwezig waren (geweest) in zijn district (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat verzoeker talrijke andere incidenten opsomt (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 10, 14 en 15), doch dat deze door de vage verklaringen van verzoeker desbetreffend en/of door het gebrek aan informatie in het administratief dossier niet geverifieerd kunnen worden.

2.18. De Raad stelt vast dat hij niet kan oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van het rechtsplegingsdossier immers niet oordelen of verzoeker al dan niet afkomstig is uit de door hem voorgehouden regio van herkomst, noch, indien verzoeker kan beschikken over een intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul, of dit vestigingsalternatief redelijk is gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

De Raad is immers van oordeel dat bovenstaande argumenten onvoldoende zijn om het profiel van verzoeker en het verblijf van verzoeker in de door hem voorgehouden regio van herkomst ongelooftwaardig te bevinden.

2.19. De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.20. Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 november 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER